

HOMILIE

van Mgr. dr. J.H.J. van den Hende bij de opening van het studiejaar van Vronesteyn, Kerk van de HH. Laurentius en Ignatius, 31 augustus 2021

1 Tessalonicenzen 5, 1-6.9-11

Lucas 4, 31-37

Broeders en zusters. Ik ben blij dat we opnieuw in deze Eendrachtskapel het begin van het nieuwe studiejaar kunnen markeren met de viering van de eucharistie. En dat we in deze viering ook mogen markeren dat Benno van Croesdijk als lector wordt aangesteld en als lector aan zijn stage begint. Het is een moment om bij stil te staan. Want de stappen die we zetten op de weg van de vorming en de opleiding zijn niet zomaar ónze stappen. Het zijn altijd ook de stappen in de gemeenschap van de Kerk op uitnodiging van de Heer. En zo mag je zeggen dat je nooit alleen gaat, dat je nooit alleen wandelt op de weg van groei en vorming naar het diaconaat en priesterschap. Zoals de Kerk als pelgrimerende gemeenschap nooit alleen onderweg is, maar altijd met de Heer die ons samen geroepen heeft en die ons ook naar zijn voltooiing leidt.

Ik ben blij dat dit vanavond ook zichtbaar is in onze kerk met donateurs, ambassadeurs, familie die als het ware de studenten en de opleiding omringen. Want die studie van Vronesteyn, die ook deels in Utrecht en Bovendonk plaatsvindt, is niet een soort geheim stukje waar de rest van het bisdom niet mee bezig is en waar af en toe, als het zover is, een wijdeling uitspringt. Het is een gezamenlijk op weg zijn als gemeenschap van geroepenen. En daarom ben ik blij met ambassadeurs, met donateurs, met familie. Omdat zo zichtbaar wordt dat verschillende geledingen van de Kerk samen de weg met de Heer gaan.

Iemand die daar zeer van overtuigd was, is de apostel Paulus. Hoe vaak benadrukt hij niet dat hij blij is met de gemeenschap van de gelovigen. Dat hij dankbaar is hoe mensen op de plaatsen waar hij komt, zich verzamelen rond het woord van de Heer, zich verheugen over de gaven van de Geest en steeds meer groeien als gemeenschap, als de levende Kerk. En daarom ook vandaag dat Paulus afsluit met te zeggen: blijft daarom elkaar bemoedigen en steunen, zoals gij trouwens al doet. Ook dat hoop ik voor het komende jaar, dat we wat nodig is voor onze priester- en diakenopleiding met de verschillende geledingen van de Kerk blijven steunen en bemoedigen. Vronesteyn is niet op de eerste plaats een huis met een adres en een postcode. Maar op de eerste plaats is het de gemeenschap van de rector, van spirituaals en van studenten die samen de gemeenschap vormen waarin de vorming en de opleiding gestalte krijgt. En daarom zou ik ook tegen de rector willen zeggen en tegen de studenten en tegen de spirituaals: blijft elkaar bemoedigen en steunen, zoals gij trouwens al doet.

Broeders en zusters, het is belangrijk om te beseffen dat we samen met de Heer en met elkaar de weg van onze roeping gaan. Een weg die we steeds opnieuw mogen beginnen met vertrouwen. Die we ook steeds moeten begeleiden met gebed en ook met het vertrouwen dat de Geest van God ons leidt en helpt bij de onderscheiding. Onderscheiding is nodig. Want je kunt op je weg ook moeilijkheden tegenkomen of teleurstellingen. Je kunt onmogelijkheden voor ogen krijgen en ook kansen. En wat is het dan goed dat je die langzaam weet in te delen: dat is wel mijn weg en dat niet, dit past bij mij in het licht van mijn roeping en dat niet. Zo mag het groeien in geloof en mogen de vorming en de opleiding ook ten diepste betekenen een verdere groei als persoon. Nog meer te weten komen wie je

bent en waartoe je geroepen bent en op welke wijze je beschikbaar kunt zijn voor het dienstwerk van de Kerk.

In Jezus zien we iemand die die weg heel helder voor ogen heeft. Hij heeft geen roeping, maar Hij is gezonden en Hij roept op zijn beurt anderen om Hem te volgen. Hij is overtuigd van zijn weg, want het is geheel zijn opdracht om de wil van de Vader te doen. Geheel en al de opdracht om het woord van God te verkondigen in woorden, maar ook in zijn eigen persoon. En vandaag lezen we hoe Hij onreine geesten uitdrijft. Want de Heer, die met liefde en trouw ons tegemoet komt, wil uit ons wegnemen alles wat kwaad veroorzaakt, wat verdeeldheid tot gevolg heeft en wat ons afhoudt van de liefde en het licht van onze Heer. Interessant is in het evangelie dat degenen die bezeten zijn gelijk doorhebben wie Jezus is en Hem als het ware al aankondigen: we weten wie U bent. Dat doen ze met de nodige stemverheffing: we weten wie U bent, wat hebben wij met U te maken? Ze willen afstand nemen van de Heer. Ze willen afstand nemen van het licht van God. En dan zeggen ze: we weten dat U gekomen bent om ons in het verderf te storten. Daar waar Jezus is en zijn woord spreekt, is geen ruimte voor kwade machten, is geen ruimte voor tegenwerking en verdeeldheid. Ze zeggen: Gij zijt de heilige Gods. Je zou kunnen zeggen dat die boze geesten eigenlijk een geloofsbelijdenis uitspreken. Niet zozeer dat ze zelf zich daaraan willen toevertrouwen, maar dat ze wel heel goed weten wie Hij is. Maar Jezus drijft de boze geesten uit. En we mogen erop rekenen dat wanneer we nu samen met de Heer dit studiejaar ingaan, we ook door Hem begeleid worden met zijn nieuwe en levengevende woord. Met zijn grenzeloze, volmaakte liefde en met zijn grote wil om ons steeds te vernieuwen, te zuiveren en ons voor te bereiden op onze taken.

Dit jaar, broeders en zusters, vieren we in ons bisdom het Jaar van de Sacramenten. We hebben al heel verschillende themajaren achter de rug. Een Jaar van het gebed. Er zijn mooie initiatieven ontstaan het Jaar van het Gebed. En het Jaar van de Roepingen, om ons nog meer bewust te zijn dat God ieder van ons een taak en plaats geeft in zijn gemeenschap. Ook het Jaar van het Woord van God, opdat we nog meer het woord van God mogen lezen als geschenk van de Heer. En zeker Benno, jij die als lector wordt aangesteld, krijgt die opdracht ook mee, om nog meer liefde op te vatten voor het woord van God. Je hebt het al met veel liefde leren kennen, maar het mag nog meer een richtsnoer worden in je leven. En door het voor te lezen mag het ook voor anderen nog meer hoorbaar worden in de liturgie.

We zullen nu dit jaar aandacht besteden aan de zeven genademiddelen die de Kerk in haar midden levend houdt. De doop, het vormsel en de eucharistie. De ziekenzalving en het sacrament van boete en verzoening. Het sacrament van het huwelijk en niet op de laatste plaats, in de opleiding hoe kan het ook anders, het sacrament van het gewijde ambt. Priesters en diakens die het volk van God dat onderweg is, voor mogen gaan in geloof en verkondiging, maar ook in de bediening van de sacramenten. Want het is de Heer die ons in de sacramenten aanraakt. Het is de priester, het is de diaken die in de gemeenschap Christus representeren in hun dienstwerk, in hun betrokkenheid op de gemeenschap.

Zeven sacramenten, ze blijven vaak een beetje op de achtergrond in de huidige kerkelijke praktijk. Maar weinig mensen gaan naar de kerk voor de eucharistie. Veel mensen sterven zonder de ziekenzalving. En ook veel mensen zijn bang om een verbond aan te gaan zoals het huwelijk. En waar het gaat om het sacrament van boete en verzoening, voelen veel mensen wel dat ze tekortschieten en dat ze zondigen, maar om die stap te zetten en van de Heer barmhartigheid ontvangen is soms bijna

onoverbrugbaar. En daarom ook, broeders en zusters, willen wij die zeven sacramenten het komende jaar opnieuw in het centrum van onze gemeenschap stellen.

Natuurlijk, de sacramenten zijn geen doel op zich. Maar ze verbinden ons met de Heer en sterken ons geloofsleven. Ze schenken ons genade, opdat wij steeds meer met Jezus verbonden zijn. En zo zijn de sacramenten ook gericht op onze toekomst. Wat we nu vieren heeft te maken met wat we straks ten volle mogen ontvangen. Wat we nu vieren heeft te maken met de toekomst van de Heer die nu al in de eucharistie dicht bij ons is.

Broeders en zusters, mogen wij als volk van God dat onderweg is en waarbinnen de opleiding en vorming van de diakens en priesters hun plaats hebben, ook met de zeven sacramenten de komende tijd een verdieping doormaken. Om nog meer te zien hoe God ons in die sacramenten tegemoet komt, om nog meer te zien hoe de eucharistie de Kerk opbouwt. En dan nog meer te beseffen dat het priesterschap en het diaconaat ten diepste een geschenk zijn voor heel de Kerk. Mogen wij ook als Kerk nooit een doel op zich worden, maar altijd bereid zijn om te getuigen van ons geloof om zoveel mogelijk mensen te raken met het woord van het evangelie en met de liefde van onze woorden en onze daden. Opdat veel mensen Jezus mogen leren kennen, opdat ze op hun weg de koers vinden waartoe de Heer hen roept. Amen.